

p/coco

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ดอนกิโฆเต้ ร้านเช่าวิดีโอบริการตามหาความฝัน

나의 돈키호테

คิมโฮยอน

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

พวกเราเคยนั่งข้างกันริมหน้าต่าง
อ่านหนังสือด้วยกันใต้แสงแดดยามบ่ายเป็นประจำ
ฉันอ่านหนังสือการ์ตูน ส่วนเธออ่านนิยายรัก
- คิมโฮยอน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

หากชีวิตของคุณเป็นหนังสือเล่มหนึ่ง ตอนนี้คุณเดินทางมาถึงบทไหนของหนังสือแล้วละ บางคนอาจจะอยู่ในบทเริ่มต้นที่เพิ่งเริ่มแนะนำตัวละคร บางคนอาจจะเพิ่งดำเนินบทแรกจบไปอย่างสวยงาม บางคนอาจมองว่าตอนนี้กำลังตั้งใจเขียนบทที่สองของชีวิต แม้จะตะกุกตะกักไปบ้าง แต่วรรณกรรมก็สนุกไม่ใช่น้อย หรือบางคนอาจกำลังเผชิญบทโคลงเมื่อกำลังจะขึ้นเวทีและนำต้นเต้านอนไม่หลับ

ระหว่างทางที่ดำเนินเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้มาเรื่อยๆ ทุกคนคงเคยมีความฝันมากมายซึ่งผันแปรไปตามช่วงชีวิต ความฝันแรกฟังดูเหมือนคำพูดไร้เดียงสาของเด็กน้อย ความฝันต่อมาเป็นเหมือนเสื้อคลุมที่ใครบางคนสวมให้โดยไม่ได้ร้องขอ สุดท้ายความฝันที่แท้จริงกลับคล้ายจะเรียบง่ายและเลื่อนรางลงเรื่อย ๆ ตามความจริงของชีวิตที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดเกินไป

แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็ไม่เป็นไรเลย ไม่ว่าคุณจะได้เติบโตมาเป็นผู้ใหญ่แบบที่ตัวเองเคยฝันเอาไว้หรือไม่ก็ตาม ตอนนี้ความฝันที่คุณเผลอหลงลืมไปอาจจะกำลังเปลี่ยนรูปร่างและกลายเป็นจุดหมายในการผจญภัยบทใหม่ในหนังสือแห่งชีวิตของคุณก็ได้ เอาเป็นว่าขอให้สนุกกับการผจญภัยนะ ดอนกิโฆเต้ของฉัน...

สารบัญ

บทนำ		1
บทที่ 1	ร้านเช่าวิดีโอแถวบ้านสมัยก่อน	5
บทที่ 2	ตามหาดอนกิโมเต้	104
บทที่ 3	República Libre	260
บทที่ 4	ดินแดนแห่งดวงอาทิตย์	329
บทที่ 5	ช่องดอนกิโมเต้วิดีโอ	373
บทส่งท้าย		398
คำขอบคุณ		401
คำตาม		402
เกี่ยวกับผู้เขียน		404
เกี่ยวกับผู้แปล		405

เหตุการณ์และตัวละครในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องสมมติ
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือบุคคลจริงแต่อย่างใด

บทนำ

“ลุงดอน ทำไมโซลถึงเป็นเซบิยานะคะ”

ฉันมองสิ่งที่ลุงเขียนไว้บนแผนที่ประเทศเกาหลีซึ่งอยู่ใต้กระจก
ปูโต๊ะ

“เพราะเป็นโซลเลยเป็นเซบิยานะสิ ทั้งสองคำเริ่มด้วยตัวอักษร
ซ็อด¹ เหมือนกันใช่ไหมล่ะ แล้วสมัยที่ดอนกิโฆเต้ยังมีชีวิตอยู่ เซบิยา
ก็เป็นเมืองที่เจริญรุ่งเรืองมากเหมือนโซลเลยล่ะ”

“ถ้าฉันทำไมปูซานถึงเป็นบาร์เซโลนาล่ะคะ”

“เพราะเป็นปูซานเลยเป็นบาร์เซโลนานะสิ ทั้งสองคำเริ่มด้วย
ตัวพ็อบ² เหมือนกันใช่ไหมล่ะ แล้วทั้งสองเมืองก็เป็นเมืองท่าสำคัญ
ของประเทศด้วยนะ”

“ฉันที่มกโพเป็นมาลากากี้เพราะแบบนั้นเหมือนกันหรอคะ”

“ใช่แล้ว แถมมกโพกับมาลากายังเป็นเมืองที่ผลิตซิลปินเก่งๆ
ตั้งมากมายด้วย รู้จักปีกัสโซใช่ไหม เมืองที่ปีกัสโซเกิดก็คือมาลากา
นี่เลย”

“อืม เข้าใจแล้วค่ะ”

ถึงฉันจะไม่ได้เข้าใจตรรกะของลุงดอนร็อยเปอร์เซ็นต์ แต่ก็คิดว่า

¹พยัญชนะในภาษาเกาหลี ออกเสียงคล้าย S ในภาษาอังกฤษ

²พยัญชนะในภาษาเกาหลี ออกเสียงคล้าย B, P ในภาษาอังกฤษ

ถ้ายังชักไข่ไล่เสี่ยงต่อลูกอาจอึดอัด ฉันจึงหยุดถาม แต่แทจอนล่ะทำไมเขาถึงเขียนคำว่า “ลามันซ่า” ไว้ข้างแทจอนนะ ฉันทนเก็บความสงสัยไว้ไม่ไหวสมกับที่ได้ฉายาว่า “เจ้าแห่งความอยากรู้อยากเห็น”

“ลูกคะ ฉันทำไมแทจอนถึงเป็นลามันซ่าล่ะ แทจอนเริ่มด้วยตัวที่กิด³ ก็ต้องเอาไปเปรียบเทียบกับชื่อเมืองของสเปนที่ขึ้นต้นด้วยตัวที่กิดไม่ใช่หรือคะ”

“อ้อ คำว่าแทจอนในภาษาเกาหลีแปลว่าทุ่งกว้างใช่ไหมละ ทุ่งผืนใหญ่นะ ส่วนลามันซ่าเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นที่ราบ ที่ราบก็คือทุ่งหญ้าที่กว้างใหญ่มากจนมองไม่เห็นภูเขาด้วยซ้ำ เลยนับว่าเป็นทุ่งผืนใหญ่ ดังนั้นแทจอนจึงเป็นลามันซ่า”

“แหม ลูกคะ แบบนั้นไม่ได้สิ ชื่อก่อนหน้าขึ้นต้นด้วยพยัญชนะตัวเดียวกันหมดเลยนี่...”

“ก็จริง นั่นสินะ ฉันลองทำแบบนี้ดูไหม”

ลูกตอนดันกระຈပ္ປาโตะออก เปิดลิ้นชักใต้โตะ หยิบปากกา ลูกสีนออกมาขีดเครื่องหมายเท่ากับตรงคำว่าลามันซ่าซึ่งอยู่ข้างแทจอนแล้วเขียนคำว่า “ดอนกิโฆเต้” ทว่าฉันยังคงเอียงคอสงสัย

“อ้าว ดูนี่นะ ชล ถ้าพูดถึง ‘ลามันซ่า’ เธอจะนึกถึงใคร ดอนกิโฆเต้ใช่ไหม เพราะบ้านเกิดของดอนกิโฆเต้คือลามันซ่า ฉันดูตรงนั้นนะ แทจอนคืออะไร ชำมคำว่าลามันซ่าไปเป็นดอนกิโฆเต้ ดังนั้นแทจอนจึงเท่ากับดอนกิโฆเต้ เป็นตัวที่กิดเหมือนกันแล้วคิดว่ายังไงบ้าง”

“เฮ้อ โอเคค่ะ”

³ พยัญชนะในภาษาเกาหลี ออกเสียงคล้าย D, T ในภาษาอังกฤษ

“และถ้าพูดถึงสถานที่โด่งดังในแทจอนก็ต้องเป็นที่นี้ ร้านดอนกิโฆเตร์ตีโอแห่งนี้ไง ถูกไหม ฮ่าๆ”

“...งั้นของซิมดัง⁴ ละคะ”

“เรื่องนั้น อี้ม จะบอกว่าเป็นคนละจำพวก (genre) กันได้ไหมนะ”

“จำพวกคืออะไรหรอคะ”

“ซล เธอชอบหนังสืออ่านใช้ไหม ส่วนลุงชอบหนังสือต้นตื้นล้นระทึกประเภทที่แตกต่างกันแบบนั้นแหละคือจำพวก เท่ากับว่าเธอชอบหนังสือจำพวกฮิวแมนนิซึม ส่วนลุงชอบหนังสือจำพวกระทึกขวัญง่ะ”

“ลุงไม่ได้ชอบดอนกิโฆเตร์หรือหรอคะ”

“ชอบสิ”

“แล้วดอนกิโฆเตร์เป็นจำพวกไหนคะ”

“ดอนกิโฆเตร์เป็นทุกจำพวกเลยละ เป็นเรื่องราวเดือดปุดๆ อยู่ในเตาหลอมเหล็กที่ใส่ทุกอย่างบนโลกนี้ลงไป”

“หนูไม่ค่อยเข้าใจเลยคะ ขอถามต่ออีกได้ไหม”

“โถ ไม่ค่อยเข้าใจแบบนี้แสดงว่าหิวสินะ พวกเราปิดร้านแป๊บหนึ่งแล้วแวปไปกินน้ำแข็งไสถ้วยแดงที่ซองซิมดังกันไหม ซองซิมดังไม่ได้ทำขนมปังเก่งอย่างเดียว แต่ทำน้ำแข็งไสถ้วยแดงอร่อยด้วย”

“ดีคะ”

แม้สุดท้ายวันนั้นฉันจะไม่เข้าใจการเปรียบเทียบเมืองในเกาหลีกับสเปนของลุงดอน แต่ก็ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าน้ำแข็งไสถ้วยแดงของซองซิมดังอร่อยแค่ไหน

ฉันมาเข้าใจการเปรียบเทียบของลุงหลังจากเวลาผ่านไปเนิ่นนาน

⁴ร้านขนมปังที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในแทจอน

เรื่องทุกอย่างเกิดขึ้นเพราะต้องมีดอนกิโด้อยู่ที่แทจอน แล้วตอนนี้
ฉันก็เชื่อเรื่องนั้นแล้ว

เป็นเพราะดอนกิโด้ของฉัน

นี่อาจเป็นเรื่องราวของคนที่หันมาเชื่อในดอนกิโด้ หรือไม่ก็เป็น
เรื่องราวเกี่ยวกับคนที่กลายมาเป็นดอนกิโด้

ฉันจะเริ่มต้นการผจญภัย ณ บัดนี้

ทดลองอ่าน

บทที่ 1

ร้านเช่าวิดีโอแถวบ้านสมัยก่อน

1. บิ๊กฟิลด์

ค.ศ. 2018

ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์แล้วที่ฉันออกจากบริษัทแล้วกลับมาอยู่บ้านแม่ หลังจากกลับมาฉันไม่ทำอะไรเลย ไม่รู้ว่ำนานแค่ไหนแล้วที่ปล่อยให้เวลาหนึ่งสัปดาห์เต็มๆ ผ่านไปโดยไม่ทำอะไรเลยสักอย่าง ชีวิตตลอดสามสิบปีของฉันไม่เคยได้รับอนุญาตให้มีเครื่องหมายคอมมาเพื่อหยุดพักแบบนี้มาก่อน เพราะไม่อย่างนั้นก็คงจะใช้ชีวิตตามหน้าที่ของตัวเองอย่างเหมาะสมไม่ได้ แต่พอฉันตั้งใจจะใช้ชีวิตแบบนั้นชีวิตก็พังและทะเลาะโดยไม่รู้ตัวจนไม่อาจใช้ชีวิตอย่างที่ควรจะเป็นได้ เวลาหนึ่งสัปดาห์หยุดนิ่งโดยไม่อาจควบคุม ช่วงเวลานั้นไม่ใช่เครื่องหมายคอมมา แต่เป็นจุดฟูสตี้อป ต่อให้ไม่มีฉัน โลกก็ยังคงหมุนไปอย่างรวดเร็ว ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นก้อนหินไร้ประโยชน์ข้างทาง พอระบายความรู้สึกแบบนี้ให้แม่ฟัง แม่ก็พูดขึ้นโดยไม่หยุดหายใจด้วยซ้ำ

“ก้อนหินกินเยอะจังเลยนะ”

บอกตามตรงเลยว่าตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาฉันกินเยอะมาก กินข้าวที่แม่เตรียมไว้ให้มือละสองถ้วย สุดเส้นคัลลิกชู¹ ใส่ซอสเผ็ด

¹อาหารประเภทเส้นของเกาหลี ลักษณะคล้ายก๋วยเตี๋ยว เส้นทำจากแป้งที่สับด้วยมีด

คัลกุกซูหอยลาย คัลกุกซูหอยปีกนกในร้านคัลกุกซูที่เปิดเรียงรายบนถนนทุกสาย กินผัดทูลูซี่กีที่นำเต้าหู้ เนื้อหมูหรือหมักไปคลุกเคล้าในซอสเผ็ดสีแดงอย่างเอาจริงเอาจังจนหมดจาน ที่สำคัญคือฉันกวาดขนมปังโซโบโรทอด² และขนมปังไส้กุนช่ายจากร้านขนมปังชื่อดังของเมืองนี้มากองรวมกัน ก่อนจะยัดลงท้องประหนึ่งจะยืนยันให้แน่ใจด้วยรสชาติอาหารที่ชอบว่าตัวเองกลับมาถึงบ้านเกิดแล้ว

แต่ที่นี่เป็นบ้านเกิดของฉันจริงหรือ การเรียกสถานที่แห่งนี้ซึ่งฉันย้ายมาอยู่ได้แค่ห้าปีกว่า ๆ ตั้งแต่ช่วง ป.5 ถึง ม.3 ว่าบ้านเกิดนั้นถูกต้องหรือเปล่า ครึ่งนี้แม้ก็มีคำตอบที่ชัดเจนแจ่มแจ้งให้เช่นกัน

“ที่ที่แม่อยู่ก็คือบ้านเกิดนั่นแหละ”

แทจอน ทุ่งกว้าง บิ๊กฟิลด์ (Big field) เมืองแห่งงานเอกซโปและคนช่างฝัน เมืองแห่งโคสต์³ และศูนย์รวมทางวิทยาศาสตร์ครบวงจร เมืองศูนย์กลางการบริหารที่ตั้งของศูนย์ราชการ เมืองแห่งการคมนาคมที่ทางรถไฟสายคยองบูและอินมัม⁴ ตัดผ่านกัน สิ่งสำคัญที่สุดคือเป็นเมืองแสนน่าเบื่อที่มีสถานที่ท่องเที่ยวโดดเด่นคือร้านขนมปัง

บ้านเกิดที่ฉันเดินทางกลับมา ยังคงน่าเบื่อเหมือนเดิม หลังจากเดินเตร่ไปทั่วละแวกบ้านและเพลิดเพลินกับรสชาติความทรงจำแค่ไม่กี่วันก็ไม่มีอย่างอื่นให้ทำแล้ว ฉันไม่ได้จะไปเที่ยวพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์หรือสวนสนุกโอวิลด์เป็นว่าเล่นเหมือนคนหนุ่มสาว ไม่ได้

²ขนมปังครีมเบิลแบบเกาหลี ส่วนมากสอดไส้ครีมหวาน

³KAIST มหาวิทยาลัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีชั้นนำของประเทศเกาหลีใต้

⁴ชื่อเรียกทางรถไฟที่ทอดยาวจากโซลถึงปูซาน และจากแทจอนถึงมกโพ

จะไปปิ่นกุหาโบมนและกุหาซังแทเหมือนคนอายุเจ็ดสิบแปดสิบด้วย
ครั้งนี้จะไปเชียร์ทีมกีฬาท้องถิ่นที่ผลงานส่วนใหญ่แย่ก็เป็นเรื่อง
ลำบากใจเช่นกัน

เมื่อวานนี้ฉันรวบรวมพลังแล้วพาตัวเองเดินออกมาจากละแวก
บ้านก่อนจะมุ่งไปทางทิศตะวันตก ฉันไปดูหนังที่ทุนซาน แล้วก็
เขื่อนเซินทึยของ จบแค่นั้น คำพูดของแม่ที่บอกว่าไปทั้งทีก็น่าจะ
ไปเดินเพื่อลดน้ำหนักแถวคลองกับซอนทำให้ฉันรู้สึกว่าการไปบ้าน
ช่างเจ้าก็เจ้าการเหลือเกิน จึงตัดสินใจแล้วว่าต่อไปจะไม่ยุ่งกับ
แถวคลองกับซอนอีก

ฉันไม่น่ากลับมามีชีวิตจริงๆ แม้ว่าแทจอนจะเป็นบ้านเกิดของฉัน
ที่บ้านของแม่และเต็มไปด้วยความทรงจำในวัยเด็ก แต่ที่นี่เป็นเมือง
ที่ไม่มีทั้งตำแหน่งงานที่เหมาะสมและสิ่งน่าตื่นตาตื่นใจสำหรับคนทำงาน
วัยสามสิบเลยสักนิด

แต่ฉันก็ไม่มีความอื่นให้ไปอยู่ดี

ตอนเปิดตัวรายการแก๊งตะลุยเมือง ฉันยังรู้สึกกลัวกับตัวเองจะไป
ได้ทุกอย่างอยู่เลย ฉันเป็นหัวหน้าที่เป็นผู้นำบอกอย่างแท้จริง ส่วนสมาชิก
แก๊งตะลุยเมืองก็แค่เดินไปตามถนนสายลับ ๆ ในเมืองที่ฉันบุกเบิกไว้
แล้วคอยทำให้เหล่าผู้ชมรายการหลงใหล ฉันคือหัวแถว ฉันเป็นผู้นำ
ของรายการนี้ และรายการนี้ก็เป็นผู้นำด้านเรตติ้งในบรรดารางวัล
ที่ออกอากาศในเวลาเดียวกัน

ประธานถามฉันอยู่บ่อย ๆ ว่าโปรดิวเซอร์จินเคยบอกว่าเป็นคน
แทจอนไม่ใช่หรอ ทำไมไม่ไปตะลุยแทจอนสักครั้งล่ะ และคำตอบ
ของฉันก็มักจะเหมือนเดิมเสมอว่า ไม่ละค่ะ ที่นั่นน่าเบื่อ คำพูด
ในตอนนั้นอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ฉันถูกกฏผีของเมืองนี้เรียกตัวมา

สั่งสอนอยู่ก็ได้

ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้ล่ะ เป็นเพราะพ่อที่ขึ้นสวรรค์ไปตั้งแต่สองปีก่อนหรือ หรือเพราะแฟนเก่าเหยียบเรือสองแคมที่พ่อถูกจับได้ก็หนีหายไปเมื่อปีที่แล้ว หรือเพราะฉันทนความบ้าอำนาจของประธานไม่ไหวจนลุกขึ้นเถียงเขาเมื่อครึ่งปีก่อนหรือ หรือปัญหาคือรายการที่ฉันตัดต่อตามอำเภอใจโดยไม่ทำตามทีโปรดิวิเซอร์หลักบอกเมื่อหนึ่งเดือนก่อน หรือเพราะเมื่อครึ่งเดือนก่อนฉันหมดสติไปเพราะอาการหายใจไม่ออก พอตื่นขึ้นมาร่างกายก็ฟื้นตัวไม่ได้จนเผชิญสภาวะหมดไฟนั้นหรือ

ฉันยังจำวันนั้นเมื่อนานมาแล้วที่ได้ครอบครองห้องนี้คนเดียวหลังจากที่พี่ไปอเมริกาได้ ห้องนี้เคยกว้างขวางมากพอให้ฉันกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ ทว่าตอนนี้กลับกลายเป็นห้องที่คับแคบมาก บทสรุปที่ฉันได้จากการนอนคุ้ยคว้าพินิจพิจารณาอยู่ในพื้นที่เล็ก ๆ นี้คือ ความประมาทจะเรียกความโชคร้ายมากองทับถมกันขึ้นแล้วขึ้นเล่า จนกลายเป็นความอหังการอัตวิสัย ฉันเพิ่งมาตระหนักได้ว่าทุ่มเทอย่างสุดความสามารถไปกับสิ่งที่ไม่ใช่ของตัวเอง ก็ตอนที่เส้นทางอาชีพซึ่งฉันตะปิงมาตลอดพักครึ่งลงในพริบตา กระทั่งรายการที่ฉันเป็นคนสร้างก็ไม่ใช่ของฉัน ผลงานที่ฉันทำจนสำเร็จก็ไม่ใช่ของฉัน ฉันเอาแต่วิ่งห่อเหมือนอยู่ในการแข่งม้า แต่กลับประมาทจนไม่ได้ใส่ใจรักษาผลประโยชน์ให้ตัวเอง ฉันควรจะปกป้องตัวเองแท้ ๆ ต่อให้บางครั้งต้องทำตัวโหดร้าย บางครั้งต้องทำตัวน่ารังเกียจก็ตาม

ด้วยเหตุนั้นฉันถึงได้ย้ายกลับมาที่บ้านเกิด นอนอยู่ในห้องที่เคยนอนสมัยเด็ก กรอกเศษขนมปังโซโบโรทอดใส่ปาก พลังทบทวนถึงชีวิตที่มีแต่การนึกเสียใจภายหลังเชื่อมต่อกันเป็นทอด จนกระทั่งแม่ตะโกน

เรียกให้ไปกินข้าว จนกระทั่งความทรงจำสมัย ม.ต้นที่ต่อให้แม่ไม่อยู่บ้าน
ก็หาข้าวกินเองได้สบาย ๆ ก่อนจะรีบออกจากบ้านผุดขึ้นมา

ใช่แล้ว ฉันเคยมีช่วงเวลาแบบนั้น จิตใจที่บอกว่าจะยอมแพ้ไป
ทั้งอย่างนี้ไม่ได้ ทำให้ฉันติดตัวลูกขึ้นแล้วฮัมเพลงแผ่วเบา

ฉันขอเป็นเครื่องหมายคอมมาดีกว่าเป็นจุดฟูลสตอป⁵

⁵ เนื้อเพลงท่อน "I'd rather be a comma than a full stop." จากเพลง
Every Teardrop Is A Waterfall ของวง Coldplay

2. จะทำอะไรดี

ฉันออกจากบ้านแล้วตรงไปยังสวนสาธารณะ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอากาศเย็นช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิหรือเปล่า พอรู้ตัวอีกทีในสวนสาธารณะก็ไม่มีคนพาสุนัขมาเดินเล่นเลยแม้แต่คนเดียว ฉันขึ้นไปบนศาลาพักผ่อนแล้วเหม่อมองใจกลางอำเภอ เห็นตึกแถวที่ฉันอาศัยอยู่ในระยะใกล้ๆ ถัดลงไปเป็นย่านศูนย์การค้าและคลองແຫວນ จากสวนสาธารณะแห่งนี้ไปถึงคลองແຫວນเป็นพื้นที่ของซอนฮวางตัง และยังเป็นสถานที่ซึ่งกักเก็บความทรงจำทั้งหมดทั้งมวลเอาไว้ด้วย

ฉันนั่งตาลุมหนาวบนศาลาพักผ่อนพลางทบทวนความคิดอีกครั้ง ชีวิตที่เหลืออยู่นี้จะทำอะไรดีนะ

ฉันอายุสามสิบปี ตอนนี้เป็นนักแสดงที่ล้มเหลวในองค์กรแรกของชีวิตและกำลังเดินลงจากเวที แล้ววงที่ที่สองของชีวิตที่เหลือฉันจะต้องขึ้นไปยืนบนเวทีด้วยบทบาทไหน ต้องทำอะไรถึงจะทำการแสดงที่เรียกเก็บค่าเข้าชมได้ การหาเลี้ยงชีพคือการทำให้เงินของคนอื่นกลายเป็นเงินของฉัน ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นผู้ชมหรือนายจ้างก็ต้องทำให้พวกเขาอยากควักกระเป๋าจ่ายเงินให้ฉันให้ได้

ถามว่าฉันมีความมั่นใจที่จะแข่งขันกับนักศึกษาจบใหม่ไฟแรงเพื่อเข้าทำงานบริษัทต่างๆ ไหมนะหรือ ไม่เลยสักนิด ให้ใช้ประสบการณ์การทำงานเป็นโปรดิวเซอร์รายการโทรทัศน์ในอดีตเข้าทำงานฝ่ายผลิตอีกครั้งเนี่ยนะ ไม่ดีกว่า ตั้งแต่ฉันไปค้นขอปฏิเสธตำแหน่งที่ต้อง

รับผิดชอบภาระงานที่หนักเกินเหตุ หน้าซ้ายยังถูกช่วงชิงกระทั่งความภาคภูมิใจจากการทุ่มเททำงานไปอีก ถ้าอย่างนั้นการเริ่มต้นธุรกิจคือคำตอบหรือ แม้ว่าจะใช้สมองเค้นไอเท็มธุรกิจออกมาได้ แต่เงินลงทุนกับโอกาสในการลงทุนล่ะ ทุกอย่างเป็นศูนย์

แม่บอกให้ฉันเตรียมสอบราชการระดับเก่าหรือไม่กี่แต่งงานเป็นแม่บ้านเต็มตัวซะ แต่แม่คิดว่าข้าราชการระดับเก่าเป็นงานง่ายหรือไม่ว่าแล้วที่บอกให้ไปเป็นแม่บ้านเต็มตัวนั้น ถ้าตัดเรื่องความโบราณคร่ำครึออกไป นั่นก็เป็นความเพ้อฝันที่ยากจะบรรลุที่สุดท่ามกลางความเป็นจริงที่ฉันกำลังเผชิญตอนนี้เลย

หรือสุดท้ายแล้วต้องจบที่การทอดไก่ขายนะ แม้ว่าแม่จะยังไม่กดดัน แต่ขึ้นยังเอาแต่นอนเปื่อยอยู่บ้านต่อไปเรื่อย ๆ แม่คงจะเริ่มลงมือทำอะไรสักอย่างแน่ เริ่มจากปลดพนักงานพาร์ตไทม์ จากนั้นก็โยนตำแหน่งนั้นมาให้ฉัน แล้วฉันก็จะได้สืบทอดธุรกิจครอบครัวด้วยตำแหน่งเด็กพาร์ตไทม์ควบคู่กับเจ้าของร้านไก่ทอดแฟรนไชส์ที่ตอนนี้หาสาขาแทบไม่ได้และใกล้จะสูญพันธุ์เต็มที แม้จะรู้สึกผิดที่พูดแบบนี้ทั้งที่เมื่อวานเพิ่งกินไก่ทอดจากร้านแม่แกล้มเปียร์ แต่ฉันชอบเนื้อวัวมากกว่าไก่ทอด ฉันอยากหาเงินแล้วเอาไปกินเนื้อวัวให้ครบทุกประเภท ทั้งเนื้อกะบังลม เนื้อสันคอ เนื้อใบพาย เนื้อสันนอก เนื้อเสือร้องไห้ ซีโครง ยำเนื้อวัวดิบ รวมถึงเนื้อส่วนอื่นๆ ที่ยังไม่เคยลองกินด้วย...

ความคิดที่ผุดขึ้นมาขณะกำลังจินตนาการว่าได้ลิ้มรสเนื้อวัวคือองก์ที่สองของชีวิตพ่อ ธนากรซึ่งเป็นที่ทำงานอันมั่นคงของพ่อล้มละลายในช่วงพริบตาเมื่อปี 1998 ตอนเริ่มมีระบบกองทุนการเงินระหว่างประเทศหรือไอเอ็มเอฟนั่นเอง พ่อผู้เคยคิดว่าตนจะเป็น

พนักงานธนาคารไปทั้งชีวิตและไม่เคยคิดฝันว่าจะได้ก้าวขึ้นมายืนบนเวทีขององค์กรที่สองในชีวิตกล่าวว่า ถ้าคิดจะทำธุรกิจที่มั่นคง ธุรกิจแฟรนไชส์นับว่าดีที่สุด ก่อนจะผันตัวมาเป็นเจ้าของร้านแฟรนไชส์เนื้อซี่โครงวัว ด้วยเงินทุนที่ได้จากการลาออกก่อนเกษียณอายุ

ทว่าประเทศกำลังล่มสลาย จะมีใครมัวมานั่งกินเนื้อวัวอย่างสบายใจเฉิบได้อีกละ การลองทำธุรกิจส่วนตัวที่พอหวังพึ่งพา แต่พูดง่าย ๆ ว่า “ไร้กลยุทธ์” นั้นล้มเหลวไม่เป็นท่า หลังจากผ่านไปไม่ถึงหนึ่งปีด้วยซ้ำ

พ่อไม่ยอมถอยใจ คราวนี้เขาเบนเข็มไปทางแฟรนไชส์เนื้อหมูบ้าง หลังจากสำรวจตลาดเพราะมีความล้มเหลวเป็นบทเรียน เขาก็เปิดร้านชื่อ “ผัสดึงหมู” ซึ่งเป็นร้านแฟรนไชส์หมูสามชั้นย่าง พ่อมองว่าคนเกาหลีมีพลังฮึดสู้ขึ้นได้เพราะหมูสามชั้นย่างและโซจู แล้วนำไปสู่การพัฒนาทางเศรษฐกิจเรื่อยมา ดังนั้นยังเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากมากเท่าไร ร้านแบบนี้จะยิ่งขายดี คราวนี้ “กลยุทธ์” ของพ่อได้ผลกิจการร้านไปได้สวย พ่อและแม่มักจะกลับมาถึงบ้านดึกดื่นพร้อมใบหน้ายิ้มแย้มเหมือนพวกคนที่ผัสดึงหมู⁶ อยากรู้อย่างนั้น

แต่การระบาดของโรคปากและเท้าเปื่อยในสุกรในปี 2000 ทำให้ฟาร์มหมูและร้านหมูสามชั้นย่างได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง พ่อเอาชนะสถานการณ์นี้ไม่ได้และต้องเผชิญความเจ็บปวดจากการปิดกิจการอีกครั้ง

ปีนั้นครอบครัวของเราย้ายจากโซลมาลงหลักปักฐานที่แทจอน นั่นก็คือบ้านที่ซอนฮวางตงหลังนี้นั่นเอง พ่อตรอมใจอยู่พักใหญ่จนกระทั่งได้ยินคำพูดของแม่ที่บอกว่าอย่างน้อยๆ ให้ออกไปขายแรงงาน

⁶ คนเกาหลีมีความเชื่อว่าการผัสดึงหมูปบอกลถึงโชคดีและความเจริญรุ่งเรือง

แลกเงินเสีย เขาก็ไวยวายเป็นอันจนเจียวแล้วฮึดฮัดออกจากบ้านไปหลายสัปดาห์ต่อมาพอประกาศว่าจะเปิดร้านอีกครั้ง ไม่รู้ว่าเขาไปได้เงินทุนมาจากไหน และนั่นก็คือร้านแพนโซสโกทอตที่ไม่เคยได้เงินชื่อมาก่อน และเป็นร้านที่แม่ดูแลกิจการมาจนถึงตอนนี้ ฉันจำได้ว่าตอนนั้นพี่สาวโอดครวญว่าถ้าร้านโกทอตเจ็ง ต่อไปจะขายเนื้ออะไรอีกล่ะ

โชคดีที่เราไม่ต้องคิดว่าจะเปิดร้านใหม่ขายเนื้ออะไร ร้านโกทอตช่วยแก้ปัญหาเรื่องปากท้องของสมาชิกห้าคนในครอบครัวเราเรื่อยมา พ่อที่เกิดปี 1957 ซึ่งเป็นปีระกา คงมีดวงเหมาะจะเปิดร้านโกทอตจริง ๆ เพราะอย่างนี้ฉันจึงต้องกลับมาแทจอนทุกช่วงปิดเทอมตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย เพื่อคอยตักหัวไชเท้าดองใส่ถ้วยและวินเปียร์สด ธุรกิจครอบครัวก็เป็นแบบนี้แหละ

พอคนที่กับร้านโกทอต พอคนที่กับบริษัทที่เน้นย้ำความเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร แต่กลับเอาแต่หาผลประโยชน์ให้ตัวเอง อายุปูนี่จะให้อ่านหนังสือแล้วสมัครเข้าทำงานที่ไหนอีกก็ไม่ไหวแล้ว ความคิดที่จะใช้ชีวิตด้วยการพึ่งพาผู้ชายก็ไม่ได้เด็ดขาด

ถ้าอย่างนั้นสิ่งที่ฉันก็มีแค่ประวัติการทำงานและประสบการณ์ของโปรดิวเซอร์รายการโทรทัศน์ ฉันนึกถึงคำพูดที่ว่าต้องทำงานที่ตัวเองชอบถึงจะทำได้นาน ต้องทำไปนาน ๆ ถึงจะเชี่ยวชาญและทำได้ดี ความรู้สึกที่แม้จะต้องตระเวนไปตามเกาะอันไกลโพ้นและเทศกาลที่เสียงดังอีกทีก็แทบจะตื่นตาตื่นใจ และความตื่นเต้นตอนแผ่นที่ฉันร่างขึ้นเพียงลำพังถูกนำไปผลิตเป็นรายการซึ่งจะเป็นก้าวสำคัญของวงการเวบขึ้นมา ถ้าอย่างนั้นฉันก็ต้องทำงานที่เกี่ยวกับรายการแต่จะทำยังไงล่ะ

ท่าคนเดียว

ความจริงฉันก็เพิ่งจะนอนอยู่ตรงมุมห้องและแหวกว่ายในทะเลของยูทูบจนถึงเมื่อไม่นานนี้เอง ฉันพิจารณาคอนเทนต์ที่คนอื่นอัปโหลดลงมาจนลูกตาแทบหลุด ก่อนจะตระหนักได้ว่าที่ที่ต้องเอาคอนเทนต์ของฉันมาออกอากาศคือที่นี่

ตอนทำงานในบริษัทโปรดักชัน ฉันเคยนี้กระแวงยูทูบ แม้แต่ตอนรายการมายด์ดีเทลเลวิชั่น⁷ เป็นกระแสโด่งดังท่ามกลางรายการช่องฟรีทีวี ฉันก็ไม่ค่อยชอบใจนักที่คนทำรายการโทรทัศน์หยิบยืมรูปแบบของยูทูบมาใช้ หรือตอนรายการกินโชว์ได้รับความนิยมเมื่อปีที่แล้วจนมีดาวแห่งการกินแฉงเกิดหลายคน ฉันก็ยังแค้นหัวเราะเพราะคิดว่าช่างไม่เข้าท่าเอาเสียเลย แต่พอได้เริ่มดูยูทูบอย่างจริงจังก็พบว่าไม่มีอะไรสนุกไปกว่ารายการกินโชว์อีกแล้ว ฉันตระหนักได้ว่าไม่ใช่ใครๆ ก็เป็นนักกินโชว์ได้ มีคนเคยพูดไว้ว่า “ยูทูบเป็นร้านแลกเงินที่ใหญ่ที่สุดในโลก” ไม่ว่าสิ่งที่มีจะเป็นอะไรก็แค่ใส่ลงไปนั่น หากคุณค่ามันได้รับการยอมรับ ก็จะได้รับเงินกลับไปจากที่นี่

ใช่แล้ว ฉันตัดสินใจว่าจะเปิดการแสดงองค์ที่สองของชีวิตบนยูทูบ

แต่การทำงานไม่คืบหน้าเลย การผลิตคอนเทนต์ที่จะรับประกันความสนุกได้ด้วยตัวคนเดียวไม่ใช่เรื่องง่าย หากไม่ทำการแสดงเหมือนนักแสดงตลกหรือนักร้อง ก็ต้องมีความถนัดเฉพาะด้าน เช่น การกินอาหารหรือการทอเงี้ยว

ฉันยืนมองตัวเอง ส่วนสูง 172 เซนติเมตร แขนยาวแก้งก้าง

⁷ รายการวาไรตี้เกาหลีสี่ที่ให้นักมีชื่อเสียงมาทำคอนเทนต์และผู้ชมเข้าไปรับชมได้แบบเรียลไทม์ จากนั้นจึงติดต่อไปออกอากาศอีกครั้ง

พุงที่ยื่นออกมาทำให้ฉันมีรูปร่างคล้ายแมงมุม หน้าตาก็ธรรมดาสุดขีด ถ้าเป็นฉันคงไม่คิดจะหาตุ๊กติบด้วยซ้ำ ต่อให้มีความสามารถพิเศษที่ทำให้คนระเบิดเสียงหัวเราะออกมาด้วยการเต้นแรงเต้นกา ร้องรำทำเพลง หรือการใช้ร่างกายไม่ว่าในทางใด แต่ก็ไม่อาจนำไปสู่การกตติตามช่องได้ ฉันตระหนักได้ว่ารายการกินโชว์ไม่ใช่สิ่งที่ใครๆ ก็ทำได้ รายการท่องเที่ยวก็ต้องการจิตวิญญาณการทำทนายและมนุษย์สัมพันธ์อย่างมาก จะให้ฉันซึ่งเคยไปต่างประเทศด้วยทริปธุรกิจเพียงอย่างเดียวกระโดดเข้าไปทำก็ลำบากเกินไป

ถ้าจะเปิดฉากกองที่สองของชีวิตก็ควรทบทวนองค์แรกเสียก่อน ฉันคิดพลางเดินไปยังถนนย่านการค้าของซอนฮวางดงที่จิตใจหึกเหยิงมาตลอด เนื่องจากหวาดกลัวว่าความทรงจำในอดีตจะกรูเข้ามาหาเหมือนฝูงขอมบี้

3. สิบห้าปีก่อน

ฉันเรียนจบจากมหาวิทยาลัยมาอย่างยากเย็นแสนเข็ญเพราะต้องเอาชีวิตรอดจากมรสุมงานพาร์ทไทม์และการเก็บหน่วยกิต การเรียนคณะบริหารมีแต่จะยิ่งตอกย้ำอย่างชัดเจนว่าฉันคงไม่ทำงานเกี่ยวกับการบริหารแน่ ๆ หลังจากเรียนจบฉันจึงครุ่นคิดว่าตัวเองชอบอะไร แล้วนึกถึงบริษัททัวร์ขึ้นมา สำหรับฉันที่ไม่เคยไปเที่ยวแบกเป้หรือไปเวิร์กกิ้งฮอลิเดย์ที่คนอื่น ๆ ไปกันเลยสักครั้ง บริษัททัวร์ที่ได้ทำงานและเที่ยวไปพร้อม ๆ กันจึงเป็นงานที่ดูยอดเยี่ยมมาก แล้วฉันก็พบบริษัทที่ชื่อว่า “โนแมดเอนเตอร์ไพรส์” โดยบังเอิญ

โนแมดเอนเตอร์ไพรส์เป็นบริษัทผลิตคอนเทนต์วิดีโอเกี่ยวกับการท่องเที่ยว พอมาลองคิดดูตอนนี้ ดูเหมือนงานนั้นจะเข้าไปอยู่ผิดที่ผิดทางในหมวดบริษัทท่องเที่ยวบนเว็บไซต์หางาน แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็สมัครไปโดยไม่รู้ตัว เพราะถูกประโยคเชื้อเชิญที่ว่า “โนแมดกำลังตามหาผู้เชี่ยวชาญด้านการทำงานนอกสถานที่และการท่องเที่ยวมาเป็นสมาชิก” ดึงดูดใจ ไม่ว่านั่นจะเป็นการเดินทางท่องเที่ยวหรือการไปทำงานนอกสถานที่ ต่อให้เหนื่อยจนสายตัวแทบขาด แต่ก็คงจะช่วยเหลือคนเข้ามาปอดของคนหนุ่มสาวที่กำลังใช้ชีวิตอย่างอัดอัดได้แน่นอน

ทันทีที่เข้าทำงานในบริษัท ฉันก็ได้ออกเดินทางไปทั่วประเทศ รายการแรกที่ฉันได้มีส่วนร่วมคือ**รารณายา**ไปเยือนเกาะเหล่านั้นฉันใช้เวลาหนึ่งปีกับการเดินทางไปทั้งทะเลตะวันตก ทะเลตะวันออก

และเกาะเซจู แม้จะเหนื่อยกาย แต่ฉันก็หลงใหลความสวยงามของเกาะต่าง ๆ และเสน่ห์ของทรัพยากรทางทะเลของเกาหลีใต้ซึ่งมีทะเลล้อมรอบสามด้านอย่างเต็มที่...ชะที่ไหนล่ะ ฉันอ้วกทุกครั้งที่ยื่นเรือ ตอนเจอพายุนบนเกาะก็สติแตก ได้แต่คิดว่าต้องมาตายอยู่กลางทะเลแบบนี้หรอ

งานชิ้นต่อมาเป็นการที่เดินทางติดตามนักร้องลูกทุ่งแถวหน้าไปตามงานเทศกาลท้องถิ่น แม้จะดีกว่าการเดินทางจากเกาะสู่เกาะ แต่ก็เหนื่อยพอกัน ไม่รู้ทำไมทุกจังหวัดถึงมีเทศกาลผลิตภัณฑ์พื้นบ้านมากมายนัก และดูไม่มีที่แว่วจะจบลงเลย หากบอกว่ารายการแรกต้องเหนื่อยยากกับความโหดร้ายของธรรมชาติ รายการต่อมาก็ต้องทุกข์ใจเพราะต้องเผชิญหน้ากับพวกคนใจดำ ทั้งพิธีกรที่หนีหายเข้ากลีบเมฆ แกร็บเชิญที่ทำอะไรตามอำเภอใจ เจ้าหน้าที่ของงานเทศกาลที่กลับคำพูดบ่อย ๆ ทั้งหมดนั้นช่างโหดร้ายเหลือเกิน

สิ่งที่ทำให้ฉันอดทนกับเรื่องทั้งหมดนี้ได้คือเงินเดือน พลังจากค่าเช่าห้องรายเดือน ค่าสาธารณูปโภค ค่าเงินทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาที่ต้องจ่ายคืน พอมาลองคิดดูตอนนี้ นั่นคือการขายพลังงานและความมุ่งมั่นในช่วงอายุสิบปีของฉันแลกกับเงิน

โชคดีที่ฉันไม่เพียงแต่ได้เงินเท่านั้น พอส่งสมประสงค์ไปประมาณหนึ่งแล้ว ก็ได้เลื่อนตำแหน่งจากสต๊าฟในทีมผลิตไปเป็นโปรดิวเซอร์ แล้วจากนั้นประธานก็ร้องขอโอทีเพิ่มใหม่จากฉัน เขาบอกว่าตอนนี้เป็นโปรดิวเซอร์แล้วก็ควรจะใช้สมองแทนร่างกายไม่ใช่หรอ แล้วแผนร่างรายการที่ฉันส่งให้เขาประหนึ่งทำการบ้านก็ประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่

แก๊งตะลุยเมือง

มาคิดดูอีกทีก็ได้แต่ประหลาดใจว่าแผนร่างแบบนี้มันออกมาจาก

สมองฉันได้อย่างไร พอล่องลอยไปในทะเลอันกว้างและตระเวนไปตามพื้นที่ท้องถื่นบ่อย ๆ เลยคิดถึงเมืองใหญ่ขึ้นมานั่นหรือ

ใจความสำคัญของแผนร่างเป็นอย่างนี้ เนื้อหาเมื่ออยู่ให้ติดต่อจ้างดาราระดับปีที่พูดจาประจบประแจงเก่งและเต็มเปี่ยมด้วยจิตวิญญาณที่หิวโหย (บริษัทฉันไม่มีกำลังจะติดต่อดาราระดับเอด้วย) ส่งไปเมืองใหม่ ๆ ไม่ช้ากันทุกสัปดาห์ พวกเขาจะได้สำรวจเสน่ห์ของเมืองนั้นผ่านเบาะแสที่ซ่อนอยู่ในพื้นที่ลับ

แต่ฉันไม่รู้เลยว่าแผนร่างนั้นจะได้ทำเป็นรายการจริง ๆ แถมยังไม่เคยนึกด้วยว่าจะได้คนดังตัวท็อปอย่างจูเซของกับทีมงานมาเข้าร่วม และถูกจับลงตารางออกอากาศช่วงไพรม์ไทม์ ยิ่งไปกว่านั้น ฉันไม่เคยคิดเคยฝันเลยด้วยซ้ำว่ารายการนี้จะดังเป็นพลุแตกจนกลายเป็นรายการวาไรตี้หลักของสถานีอยู่ห้าปี

แก๊งตะลุยเมือง กลายเป็นคอนเทนต์ชูโรงของโนแมดเอนเตอร์เวิร์กส์และทำให้บริษัทขยายกิจการใหญ่ขึ้น จูเซของและโปรดิวเซอร์หลักที่ออกกลั้งบ่อย ๆ เพราะถูกวางตัวให้เป็นคู่ปรับของเขาโด่งดังถึงขั้นมีแฟนคลับ ส่วนประธานบริษัทก็กลายเป็นคนที่เจอตัวได้ยากแล้ว

ฉันทำงานหาเงินในวงการโทรทัศน์เพราะรายการนี้ได้อยู่ห้าปี แต่ก็เท่านั้นแหละ แม้ภายในจะรู้กันอยู่แล้วว่าคณวางแผนแก๊งตะลุยเมืองคือฉัน แต่ยังคงฉายสปอตไลต์ไปที่โปรดิวเซอร์หลัก ส่วนกำไรแบ่งประธานเป็นคนรับไป ค่าตอบแทนคุณงามความดีของฉันมีเพียงสิทธิ์คุ้มครองว่าจะไม่ถูกไล่ออกจากรายการนี้ แต่ท้ายที่สุด “สิทธิ์คุ้มครอง” นั้นก็ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าใช้ไม่ได้จริง

พอเดินจมนอยู่ในห้วงความคิดไปเรื่อย ๆ ก็เห็นโรงเรียนประถมศึกษา
ชนฮวราปรากฏอยู่ตรงหน้า ฉันลัดเลาะไปตามรั้วของโรงเรียนที่เรียนจบ
มาหนึ่งรอบพลานึกถึงครั้งแรกที่มาแทจอนไปด้วย แทจอนไม่ใช่เมือง
ที่ผู้คนแบ่งแยกถิ่นกำเนิดกันอย่างชัดเจน พวกเขาไม่ได้ประหลาดใจ
หรือทำท่าที่รังเกียจใส่ตอนฉันบอกว่ามาจากโซล แต่ฉันจำได้ผู้ชาย
คนหนึ่งที่เคยกลั่นแกล้งฉันได้ขึ้นใจ ตอนนั้นฉันอดทนครั้งแล้วครั้งเล่า
แต่สุดท้ายก็ระเบิดออกมาจนได้ จำได้ว่าสิ่งที่ฉันคิดว่าแล้วไปใส่เขาคือ
กล่องดินสอ พอเห็นเจ้าหมอนั้นถูกกล่องดินสอฟาดเข้าตรงจมูกเต็ม ๆ
แล้วร้องให้พุ่มพวยเหมือนโลกจะแตกก็พลันรู้สึกกลัวมากกว่าสะใจ

กล่องดินสออีกกล่องหนึ่งที่ฉันปาทิ้งไปอยู่ที่ไหนนะ แม้ว่าจะ
โยนของปะทะกับจมูกของใครบางคนและทำให้เขาหวาดกลัวได้
แต่ค่าชดเชยนั้นโหดร้ายเสมอ มาตราการช่วยเหลือตัวเองของฉัน
ยังขาดความละเอียดรอบคอบและขาดชั้นเชิง อารมณ์ร้อนที่ติดตัวมา
ตั้งแต่เกิดเป็นอิทธิพลจากพ่อ แต่ตอนนั้นฉันอยู่ในวัยที่ต้องรับผิดชอบ
มากกว่าจะกล่าวโทษนิสัยกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวแล้ว

สมัยก่อนเคยมีใครสักคนพูดกับฉันว่านิสัยคนเราไม่เปลี่ยนไป
หรอก แต่เราสร้างอุปนิสัยใหม่ขึ้นมาได้ ลูกก็เคยใจร้อนอย่างกับไฟ
แต่ตอนนี้เยือกเย็นและสงบลงมากแล้วไม่ใช่หรือ

ลูกตอนนั้นเอง

“ลูกไม่ได้เป็นคนอย่างนั้นนี่คะ...คราวก่อนก็ทะเลาะกับตำรวจด้วย
ไม่ใช่หรือ”

พอฉันโจมตีด้วยความจริง ลูกตอนก็กระแอมดังอะแถม แล้ว
หันไปทำอย่างอื่น

รู้ตัวอีกทีฉันก็กำลังก้าวเดินอย่างรวดเร็วผ่านสี่แยกชนฮวาดง

และเข้าสู่เส้นทางกลับบ้าน ฉันเดินมาถึงที่แห่งนั้นที่ลุงดอนเคยใช้
ไม้กวาดทำความสะอาดทุกวัน ทำไมที่ผ่านมาถึงไม่ได้แวะมาที่นี่เลยนะ
อาคารอิฐสีน้ำตาลสามชั้นตั้งตระหง่านโดยไม่รู้สึกรู้ส่าอะไรอยู่ตรงนั้น
ต่างกับฉันที่ประหม่าอย่างไรก็ไม่รู้

ร้านเช่าวิดีโอตรงชั้นหนึ่งของตึกเปลี่ยนเป็นร้านกาแฟที่ตกแต่ง
โชนสีพาสเทล ฉันรู้สึกเหมือนอีกไม่นานลุงดอนจะเดินสะพายกระเป๋า
ใส่วิดีโอออกมาจากร้าน ให้ตายสิ ภาพในอดีตปรากฏอย่างเลือนราง
ตรงหน้า ทั้งลุงดอนที่เคยบริการส่งวิดีโอให้ถึงที่ ซึ่งบอกได้คำเดียวว่า
นั่นเป็นการให้บริการที่เกินความจำเป็น ตัวฉันที่มักจะเป็นคนอยู่เฝ้า
ร้านเช่าวิดีโอระหว่างที่ลุงซีจรรย์านไปส่งของ พวกเด็ก ๆ แถวบ้าน
ที่แหกกันมาเหมือนรอกเวลานี้อยู่ รวมถึงภาพยนตร์ หนังสือการ์ตูน
นิยายรักที่เคยดูเคยอ่านในร้านเช่าวิดีโอทุกวันด้วย

ฉันเดินเข้าไปในร้านนั้นซึ่งเปลี่ยนเป็นคาเฟ่แล้ว

ตำแหน่งประจำของฉันในร้านเช่าวิดีโอตอนนี้กลายเป็นพื้นที่
ทำกาแฟไปแล้ว ตำแหน่งตู้โชว์กลายเป็นที่นั่งแบบบาร์ ส่วนพื้นพรม
เปลี่ยนเป็นพื้นไม้ ดูเผิน ๆ เหมือนไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่ก็เหมือนจะ
เปลี่ยนไปหมดเสียทุกอย่าง

ฉันถืออเมริกาโนเพิ่มช็อคโกแลตกาแฟไปนั่งตรงเก้าอี้ไว้พนักที่โต๊ะ
ริมหน้าต่าง พอมองออกไปด้านนอก ภาพบรรยากาศของสมัยนั้น
ก็กระเพื่อมขึ้นมาอีก ไม่นานนักกลองดำที่ถูกวางไว้ตรงไหนสักแห่ง
ในสมองของฉันก็เริ่มทำงานซ้ำ ๆ

“สวัสดีค่ะ ร้านดอนกิโฆเต้วิดีโอค่ะ วิดีโอที่คุณเช่าไปเกินกำหนด
คืนแล้ว จะนำมาคืนได้เมื่อไหร่คะ เรื่องนั้นเป็นภาพยนตร์ใหม่ล่าสุด
เลยต้องรีบนำมาคืนค่ะ คือว่าร้านเราไปส่งวิดีโอให้ได้ แต่ไปรับคืนไม่ได้

นะคะ ถามว่าฉันเป็นใครหรือคะ ฉันเป็นผู้จัดการของร้านนี้ อายุเท่าไรงั้นหรือ เป็นนักเรียนมัต้นคะ ทำไมหรือคะ”

ช่างยุ่งยากเสียเหลือเกิน ฉันไม่ได้กลัวและไม่ได้นึกอิจฉาอะไรทั้งนั้น ถามว่าเพราะฉันเป็นผู้มีเชื้อ “จูนิเบียว” ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เกาหลีนี้อีกไม่กล้าบุกมาทางใต้หรือเปล่านั้นหรือ ไม่เลย สมัยนั้นยังไม่มีคำว่าจูนิเบียวด้วยซ้ำ ถ้าอย่างนั้นเป็นเพราะลุงดอนเชื่อใจฉันแล้วมอบหมายให้ฉันดูแลร้านหรือเปล่า อาจจะเป็นแบบนั้นก็ได้ พื้นที่ตรงนี้เป็นทั้งแหล่งหลบภัยและสถานที่ที่ฉันจะพักหายใจหายคอได้อย่างเต็มที่จริง ๆ

ไม่นึกเลยว่าจะได้มาดื่มกาแฟพร้อมมองทิวทัศน์ด้านนอกตรงนี้ รู้สึกเหมือนยามบ่ายวันอาทิตย์อันเจิบเหงาที่ลุงดอนดื่มกาแฟของสวนฉันดื่มโกโก้พลางวิจารณ์เรื่องลูกค้าไปด้วยเพียงผ่านไปเมื่อวานนี้เอง มีทั้งคนหนุ่มสาวจอมขี้เกียจที่จ่ายค่าปรับมากกว่าค่าเช่าวิดีโอ มีป้าที่มาโวยวายว่าถ้าคืนวิดีโอในวันเดียวกับวันที่เช่าไปก็ควรจะลดค่าเช่าให้ไม่ใช่หรือใจ ฉันมองครอบครัวที่มาเยี่ยมวิดีโอเรื่องเดิมต่อ แล้วคาดเดาไปว่าบ้านนั้นคงมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีนัก คาดเดาว่าพี่สาวที่มาเช่านี้ยารักไปเป็นกองตั้งแต่หัววันจะต้องเป็นคนที่ไฝฝั่นอยากเป็นนักเขียนแน่นอน

พอมาลองคิดดูแล้ว ช่วงเวลาในร้านดอนกิโฆเต้วิดีโอน่าจะเป็นช่วงเวลาที่เกิดเพลิงไหม้ที่สุทธระหว่างที่ฉันอยู่แทจอน พ่อแม่มัวแต่่วนกับการเปิดร้านโก่ทอดจนหัวหมุน พี่สาวเป็นนักศึกษาที่พักการเรียนแล้วบินไปอยู่กับน้ำที่อเมริกา พี่ชายก็อยู่ 6 เลยใช้เวลาส่วนใหญ่ที่โรงเรียนและสถาบันกวดวิชา เด็กน้อยอย่างฉันเลยมักจะตั้มรามย่อนกินในบ้านที่ว่างเปล่าและมีมิดมิดเพียงลำพัง แล้วออกจากบ้านมาแทรกซึมอยู่ที่นี้ แหล่งหลบภัยเพียงแห่งเดียวของคนหัวเดียวกระเทียมลีบที่ไม่รู้สิกว่า

ตัวเองเหมาะกับที่ไหนเลยก็คือที่แห่งนี้

ฉันตัดสินใจแล้วว่าระหว่างนี้จะมาดอกระบิตรเข้างานที่นี่ทุกวัน
และตั้งใจว่าจะลองเขียนบทละครองก์ที่สองของชีวิตในพื้นที่ที่เคย
มีความทรงจำดี ๆ คุณสักตั้ง

ทดลองอ่าน